

РЕШЕНИЕ

№ 5955

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова
ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова
Елеонора Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6277** по описа за **2022** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на главния директор на Главна дирекция „Инспекторат за опазване на културното наследство“ в Министерство на културата срещу решение № 1118/30.03.2022г., постановено по НАХД № 12738/2021 г. на Софийски районен съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 135 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-11/13.07.2021 г., издадено от касатора. С посоченото НП на Н. И. К. са наложени три глоби в размер съответно: 5200 лв. на основание чл. 200, ал.1 от Закона за културното наследство (ЗКН), 3200 лв. на основание чл.200в, ал.1 ЗКН и 1200 лв. на основание чл.221а, ал.1 от същия закон. Ответникът оспорва касационната жалба като неоснователна. Прокурорът намира, че същата следва да бъде оставена без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г. В същите мотиви са обсъдени доводите, изложени от касатора. Както е посочено в тези мотиви, „Доколкото хипотезата на санкциониране по чл. 36, ал. 2 ЗАНН е изключение от общото правило за образуване на административнонаказателно производство със съставяне на АУАН, то тази хипотеза може да се прилага единствено по отношение на лицето, срещу което се е водило наказателното производство, тъй като само това лице е имало възможност да се запознае с всички факти и обстоятелства и да се защити по тях. За всяко друго лице, независимо дали е участвало в наказателното производство в друго процесуално качество или не, не може да се приложи разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН и да се ангажира административнонаказателната му отговорност за нарушение, с фактите по което се запознава за първи път с издаденото наказателно постановление ... както наказателното, така и административнонаказателното производство са насочени към реализиране на съответния вид юридическа отговорност на конкретно посочен правен субект, като липсата на съвпадение между тези субекти е пречка процесуалните действия, извършени в прекратеното наказателно производство, да запазят силата си в последващото.“ В случая, видно от постановлението за образуване на досъдебно производство от 24.09.2019г., всички последващи документи, приложени в преписката, както и от постановлението за прекратяване на наказателно производство от 28.10.2020г., същото не е било водено срещу Н. И. К.. Следователно, не е налице прекратяване на наказателно производство спрямо него, а съответно, не са налице предпоставките по чл. 36, ал. 2 ЗАНН, при което е допустимо издаването на НП за същото лице без съставен АУАН. При това положение административнонаказателното производство е изначално и непоправимо опорочено. Допуснатото нарушение е съществено, тъй като правото на защита на санкционираното лице е грубо нарушено. Това нарушение не може да бъде отстранено в съдебната фаза на развитие на административнонаказателното производство и води до единствено възможен извод за незаконосъобразност на НП, както правилно е приел районният съд. В допълнение следва да се отбележи и, че досъдебното производство е образувано и водено за престъпление по чл.277а, ал.1 от Наказателния кодекс, предвиждащ наказание лишаване от свобода до пет години за този, който без съответно разрешение търси археологически обекти. Нарушенията, за които са постановени глоби с процесното НП, са изцяло различни от посоченото търсене на археологически обекти, каквото търсене административнонаказващият орган не твърди да е предприемано от санкционираното лице. Твърденията на издателя на НП в случая са в насока, че посоченото лице е извършило намеса в защитени територии за опазване на културното наследство без необходимото съгласуване, че е унищожило или повредило археологически обекти и, че

осъществява инвестиционни проекти в територии по чл. 161, ал. 1, изречение първо от ЗКН без извършване на предварително археологическо проучване. Този вид деяния са напълно различни от предмета на досъдебното производство и съответно, последното е ирелевантно спрямо административнонаказателната отговорност. Ето защо, съставянето на АУАН е било необходимо за започване на производството за реализирането ѝ.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Независимо от изхода на делото, искането на ответника за възстановяване на разноски не следва да бъде уважено, тъй като не са представени доказателства за извършени такива в касационното производство, а заплащане на направените в производството пред районния съд е постановено с решението на последния.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, X касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1118/30.03.2022г., постановено по НАХД № 12738/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.